

- 2) Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ — ανυπαρξία επιλεξιμότητας

Κατά την προσφεύγουσα το μέτρο δεν είναι ούτε *de iure* ούτε *de facto* επιλέξιμο. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι το άρθρο 22, στοιχείο γ', του ÖSG, συνεπάγεται παρέκκλιση από το σύστημα αναφοράς, η εν λόγω παρέκκλιση δικαιολογείται προφανώς από την εσωτερική λογική και δομή του συστήματος προωθήσεως της οικολογικής ηλεκτρικής ενέργειας.

- 3) Τρίτος λόγος ακυρώσεως: εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ — Κατάχρηση εξουσίας

Ακόμη, όμως, και αν κριθεί ότι το προβλεπόμενο μέτρο συνιστά κρατική ενίσχυση, η προσφεύγουσα φρονεί ότι αυτή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των κοινοτικών οδηγιών περί κρατικών ενισχύσεων για την προστασία του περιβάλλοντος: εν πάση περιπτώσει πρέπει να γίνει παραλληλισμός μεταξύ της κοινοποιηθείσας αντισταθμιστικής πληρωμής του άρθρου 22, στοιχείο ε', του ÖSG και των διατάξεων για τον έλεγχο των φοροαπαλλαγών στον τομέα της ενέργειας που διέπονται από το κοινοτικό δίκαιο κατά το Κεφάλαιο 4 των κατευθυντήριων γραμμών· συνεπώς, το καθεστώς των αντισταθμιστικών πληρωμών θα έπρεπε να είχε επιτραπεί βάσει του εν λόγω παραλληλισμού. Πέραν της κατ' αναλογία εφαρμογής των κατευθυντήριων γραμμών παραλληλισμός μπορεί επίσης να γίνει και με το άρθρο 25 του γενικού κανονισμού εξαίρεσεως ανά κατηγορία.

- 4) Τέταρτος λόγος ακυρώσεως: διαφορετική αντιμετώπιση πανομοιότυπων από απόψεως ανταγωνισμού καταστάσεων εκ μέρους της Επιτροπής

Κατά την προσφεύγουσα τίθεται το ζήτημα για ποιον λόγο αντιμετωπίζονται κατά προδήλως διαφορετικό τρόπο παρεμφερείς από απόψεως ανταγωνισμού καταστάσεις — εν προκειμένω αναφέρεται στις ομοιότητες του ÖSG με τον γερμανικό νόμο περί ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, και συγκεκριμένα όσον αφορά τις οικονομικές συνέπειες και τις συνέπειες επί του ανταγωνισμού. Τούτο είναι προφανώς αντίθετο προς τη γενική αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

Αναίρεση που άσκησε στις 26 Μαΐου 2011 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 15 Μαρτίου 2011 στην υπόθεση F-268/11, Strack κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-268/11 P)

(2011/C 232/56)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: J. Currall και B. Eggers)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Guido Strack (Κολωνία, Γερμανία)

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την από 15 Μαρτίου 2011 απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στην υπόθεση F-268/11, Strack κατά Επιτροπής·

— να καταδικαστούν αμφότεροι οι διάδικοι στα δικαστικά τους έξοδα κατά την πρωτόδικη και την αναιρετική διαδικασία.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναίρεσεως η αναιρεσείουσα προβάλλει τρεις λόγους αναίρεσεως.

- 1) Πρώτος λόγος αναίρεσεως: παράβαση του δικαιού της Ένωσης κατά την ερμηνεία του άρθρου 4, του παραρτήματος V του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ)

Πρώτον, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ερμήνευσε το άρθρο 4, του Παραρτήματος V του ΚΥΚ κατά τρόπο αντίθετο προς το δίκαιο της Ένωσης και την πάγια νομολογία, καθόσον έκρινε ότι δεν προβλέπει τη μεταφορά ημερών άδειας σε περίπτωση μακρόχρονης απουσίας λόγω ασθένειας.

- 2) Δεύτερος λόγος αναίρεσεως: παραβίαση του δικαιού της Ένωσης λόγω εσφαλμένου καθορισμού του πεδίου εφαρμογής και των εννόμων αποτελεσμάτων του άρθρου 1ε, παράγραφος 2, του κανονισμού

Δεύτερον, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοικήσεως ερμήνευσε κατά τρόπο αντίθετο προς το δίκαιο της Ένωσης και το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1ε, παράγραφος 2, του Κανονισμού και χωρίς να αιτιολογήσει επαρκώς την εν λόγω ερμηνεία, κρίνοντας ότι επιβάλλει στα θεσμικά όργανα τη γενική υποχρέωση να διασφαλίζουν προς όφελός των υπαλλήλων τους, όσον αφορά όλες τις σχετικές με την προστασία της υγείας συνθήκες εργασίας, την πλήρωση των ελάχιστων προδιαγραφών των οδηγιών που εκδόθηκαν δυνάμει του άρθρου 153 ΣΛΕΕ. Το άρθρο 1ε, παράγραφος 2, που εισήχθη στο πλαίσιο της τροποποίησης του ΚΥΚ το 2004, απέβλεπε αποκλειστικώς στην πλήρωση του κενού του κανονισμού όσον αφορά την προστασία της υγείας και την ασφάλεια των υπαλλήλων στην έδρα των θεσμικών οργάνων (για παράδειγμα πυρασφάλεια, επικίνδυνες ουσίες, εξαερισμός, εργονομία κ.λπ.). Ο ΚΥΚ καθιστά επομένως ήδη δυνατή την εφαρμογή των ελάχιστων προδιαγραφών των οδηγιών ή των εθνικών μέτρων μεταφοράς τους. Η διάταξη μπορεί, αλλά δεν πρέπει να εφαρμόζεται στις συνθήκες εργασίας που διέπει κατ' αποκλειστικότητα ο ΚΥΚ, όσον αφορά τη μεταφορά αδειάς και τη χρηματική αποζημίωση για μη ληφθείσα ετήσια άδεια. Η εν λόγω κρίση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης είναι αντίθετη όχι μόνον προς τις επίμαχες διατάξεις του ΚΥΚ και τη νομολογία του Δικαστηρίου αλλά και την αρχή της ασφάλειας δικαίου.

- 3) Τρίτος λόγος αναίρεσεως: διαδικαστική πλημμέλεια

Τρίτον, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης παρέβη διατάξεις διαδικαστικού χαρακτήρα, ελέγχοντας αυτεπαγγέλτως, ως πρώτο λόγο αναίρεσεως, κατά πόσον υφίσταται παράβαση του άρθρου 1ε, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και καθιστώντας *de facto* άνευ ισχύος διάταξη του ΚΥΚ, χωρίς να προταθεί ένσταση παρανομίας και να παρασχεθεί η δυνατότητα στο Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να παρέμβουν στη δίκη.